

פרשת השבוע עפ"י ה"פרי צדיק"

פרשת חוקת

ב. אלוהים קדוש הלב

20
1

[ה] אתה קדשת את יום השביעי לשמך

תכלית מעשה שמים וארץ

ברכתו וכו' וקדשתו וכו'. הארבע לשונות

אלו הם כנגד ארבע לשונות שזכרו בתורה

על שבת ויכל אלהים ביום השביעי וגו'

וישבות ביום השביעי וגו' ויברך וגו' ויקדש

וגו' (בראשית ב', ב"ג). אתה קדשת נגד ויכל

אלהים ביום השביעי דאיתא (בראשית וכה י')

ט) על פסוק זה משל למלך שעשה לו חופה

וכו' ומה היתה חסירה כלה וכו' דרש ויכל

לשון כלה דשבת נקרא כלה כמו שאמרו

(שבת ק"ט). בואי כלה. והיינו דישראל נקראו

בשבת בתואר כלה כמו שנקראו בשעת מתן

תורה ובכל ספר שיר השירים שמדבר ממתן

תורה נקראו ישראל בשם כלה. וכן בשבת

שכל ישראל מקבלין עליהן עול מלכותו

יתברך שמו כמו במתן תורה נקראו ישראל

בתואר כלה. ואתה קדשת נתקן על שם

הקידושין וכמו שכתב בספר אבודרהם.

תכלית מעשה שמים וארץ נגד וישבות ביום

השביעי לשון נייחא שהוא הנייחא שהיה

לה' יתברך מהבריאה ביום השבת שהוא

תכלית מעשה שמים וארץ שאז כל ישראל

מקבלין עול מלכותו ואימת שבת על עם

הארץ כמו שאמרו בירושלמי (דמאי פרק ד'

הלכה א') ולא ברא הקב"ה את עולמו אלא

כדי שייראו מלפניו וכו' (שבת ל"א:) ובמקום

אחר (אבות ד', י"א) כל מה שברא הקב"ה

בעולמו לא ברא אלא לכבודו שנאמר (ישעיה

מ"ג, ז) כל הנקרא וגו' והיינו ביום השבת

כמו שאומרים ביום השביעי נתעלה וישב

על כסא כבודו. ברכתו מכל הימים נגד

ויברך. וקדשתו מכל וכו' נגד ויקדש.

והם כנגד ארבע קדושות של יום השבת

שהוא בחינת עתיקא קדישא וזעיר

אנפין וחקל תפוחין שבשלש קדושות אלו

תליא מהימנותא דלעילא (זוהר ח"ב פ"ח). וגם

נגד בחינת יסוד דגוף וברית חשבינן חד

(וכמ"ש ברעיא מהימנא ח"ג ומ"ב). אתה קדשת

נגד קדושת חקל תפוחין שהוא נפשות ישראל

שנקראו תפוחין שנמשלו לתפוח (שבת פ"ח).

לשמך דיום השבת הוא יומא דנשמתיך ולא
יומא דגופא (זוהר ח"ב ר"ה). שבשבת משליך
הישראל כל עניני הגוף והוא פנוי רק לתורה
ועבודה בעניני נשמה ונאמר (משלי כ', כ"ז) נר
ה' נשמת אדם וזהו פירוש לשמך. תכלית
מעשה שמים וארץ הוא נגד קדושת עתיקא
קדישא שהוא נגד מאמר בראשית בשביל
ישראל שנקראו ראשית היינו שקשורים
בראשית המחשבה וזה כנגד וישבות ביום
השביעי וכמו שאמרו (תנא דבי אליהו ובה פרק
א') ימים יוצרו ולו אחד בהם זה יום השבת
לישראל שזה היה תכלית מעשה שמים וארץ
שיהיה אומה ישראלית ויקבלו עליהם עול
מלכותו ביום השבת. ברכתו וכו' ויברך הוא
כנגד קדושת יסוד וכמ"ש בזה"ק (ח"ב קל"ה):
דא אפיקו דברכאן וכו' ברזא דאת קיימא
קרינן ליה המבורך איהו מבוועא דבירא וכו'
ובפתח אליהו (תיקוני זוהר הקדמה י"ז). דאשקי
לאילנא בהאי נביעו. וקדשתו ויקדש אותו
הוא נגד קדושת זעיר אנפין וכמו שנאמר
(ויקרא י"ט, ב') קדושים תהיו כי קדוש אני
דקדושת ישראל בא מתמת שדבוקים בה'
יתברך שהוא קדוש נבדל והוא בחינת זעיר
אנפין. ואצל ויכל וגו' וישבות וגו' שהוא נגד
חקל תפוחין ועתיקא קדישא כתיב בכל אחד
יום השביעי מיוחד שמורה על קדושה
מיוחדת ואצל ויברך ויקדש שהם נגד יסוד
וזעיר אנפין נאמר רק פעם אחת ביום השביעי
ויברך אלהים את יום השביעי ויקדש אותו
דגוף וברית חשבינן חד כנ"ל וקדושה וברכה
אחד הוא ובכל מקום שיש קדושה יש ברכה
וכמו שאמרו (ויקרא ובה כ"ד, ד') ברכה מציון
שנאמר (תהלים קכ"ח, ה') יברכך ה' מציון וכתוב
(שם קל"ג, ג') כי שם צוה ה' את הברכה. וכן
בכהנים דכתיב (דברי הימים א' כ"ג, י"ג) ויבדל
אהרן להקדישו קודש קדשים ניתן להם
הברכות לברך את ישראל:

10
20
30
40

3

4

6

[ט] וישלח ה' בעם את הנחשים השרפים וגו'. ויש להבין הלא השם הוי"ה ברוך הוא הוא שם של רחמים ואין נאמר אצל עונש שם הזה. עוד יש להבין מה שכתב אחר כך עשה לך שרף מה הוא לשון לך שזה יתכן רק בחצוצרות שנאמר (במדבר י"ב) עשה לך שגדרש לך אתה עושה כמו שאמרו במדרש (במדבר רבה ט"ו, ט"ו) אבל כאן מה הוא לשון לך. אבל הענין שבאמת תוכחות ה' הם רחמים גמורים כמו שנאמר (משלי ג' י"ב) כי את אשר יאהב ה' יוכיח וכאב את בן ירצה. וכן בכל תוכחות בפרשת תבוא כתיב גם כן בשם הוי"ה שבאמת הם לרחמים גמורים שיהיו לסייעתא לשוב על ידי זה בתשובה.

ובזוה"ק (ח"ג מ"ז) על הפסוק הנ"ל וישלח ה' בעם את הנחשים השרפים השרופים או השרופים לא כתיב אלא השרפים מאן שרפים וכו' וכתיב (ישעיהו י"ב) שרפים עומדים ממעל לו ממעל לו ודאי כמה דאת אמר (איוב א' ו') להתיצב על ה'. ושם כתיב ויבואו בני האלהים להתיצב על ה' ואיתא בזוה"ק (ח"ג ו"א) וכי על ה' קיימי אלא בשעתא דאינון קיימי על דינא דינא קדמאה דכולא ביה מאן הוא דלא יוקיר לשמא דקודשא בריך הוא ודלא יוקיר לאורייתא ולעבדוי וכתיב שם ויבוא גם השטן בתוכם דאיהו חייש נמי ליקרא דשמא דא (כמ"ש בזוהר שם) וכן כאן וישלח ה' בעם את הנחשים השרפים כמה דאת אמר שרפים עומדים ממעל לו שיתבעו מה שלא אוקירו לשמא דה' ועבדו משה וממילא ויבוא גם השטן בתוכם. וזה שנאמר הנחשים שהוא נוקבא דיליה נחש אשת זנונים (ועיין שם בזוהר) וכמו שנאמר גם השטן לרבות ההוא נוקבא דיליה ודלא כמו שפירש על השרפים הקליפות כיון שבזוה"ק מייתי עלה קרא דשרפים עומדים ממעל לו. והיינו שה' יתברך שלח מלאכים התובעים על המקילים בכבוד שמים ובכבוד נביאיו וזה היה ברחמים כאשר ייסר איש את בנו.

וזה שנאמר עשה לך שרף והיינו מלאך ואמר הלשון עשה לך על דרך מה שאמרו (ראש השנה כ"ט) וכי ידיו של משה עושות מלחמה וכו' אלא לומר לך כל זמן שישראל היו מסתכלין כלפי מעלה ומשעבדין את לבם לאביהם שבשמים וכו'. והיינו שעל ידי ידיו של משה כאשר ידים משה את ידו היה מכניס בלב ישראל שישעבדו את לבם לאביהם שבשמים ועל גידי זה גברו ישראל. ובתר הכי תנן וכי נחש ממת או נחש מחיה אלא בזמן שישראל מסתכלין כלפי מעלה ומשעבדין את לבם לאביהם שבשמים היו מתרפאין וכו' והוא גם כן כנ"ל שמשם הכניס כח בהנחש הנחושת שעל ידי כן יכניס הרהור תשובה בלב ישראל. וזה שנאמר עשה לך שרף שיעשה מלאך ויכניס כוחו בו להכניס הרהור תשובה בלב ישראל ועל ידי זה וראה אותו וחי:

ועל ידי זה יטהר. ואם לא יתחטא ביום השלישי מצד ה' יתברך או וכיום השביעי מצד האדם לא יטהר. ואחר כך אמר כל הנוגע במת בנפש האדם אשר ימות זה בנפש האדם קאי על הנוגע שהוא נפש האדם מישראל אשר ימות אחר כך ולא יתחטא בעולם הזה שלא קיבל עונשו דאם היה מקבל עונשו בעולם הזה אמרינן (מכות כ"ג) כל חייבי כריתות שלקו נפטרו ידי כריתתן. אך אשר ימות ולא יתחטא על ידי אחרים היינו מצד ה' יתברך שלא קיבל עונשו בעולם הזה את משכן ה' טמא ונכרתה וגו'.

ולחלן כתיב עוד הפעם ואיש אשר יטמא ולא יתחטא ונכרתה וגו' ויש איזה שינויים דשם כתיב מתוך הקהל וכאן כתיב ונכרתה וגו' מישראל ושם כתיב טמא הוא וכאן כתיב טמא יהיה עוד טומאתו בו גם תיבות אלו לגמרי מיותר. אך הוא כמו שאמרנו שמה שנאמר בנפש האדם אשר ימות קאי על הנוגע. וכתיב בנפש האדם והוא האדם הגדול שכמה מדריגות יש בשמות אדם גדול שבכולם אדם כמ"ש בזוהר (ח"ג מ"ח) וזהו שאף בנפש האדם הגדול גם כן יוכל להיות שיהיה לו סיבה שיהיה נוגע במת היינו שהיצר הרע נכנס בו וקלקל מה שעל זה מורה שורש מיתה קלקול הנחש. ובאם ימות אחר כך ולא יתחטא בעולם הזה על ידי עונש מה' יתברך בעולם הזה את משכן ה' טמא היינו הלב שנקרא משכן ה' השוכן בלב ישראל והוא לא הניח הקדושה לשכון בלב ישראל ונכרתה הנפש ההוא אותיות ההוא מורה על מדריגת נפש ה' עילאה וה' תתאה ו' המשכה שמופיע מהשורש אל"ף שהוא פלא עליון. מישראל היינו שלא יוכל לזכות למדריגת ישראל שמורה כי שרית עם אלהים ועם אנשים ותוכל. וזה שנאמר טמא יהיה אותיות יהי"ה י"ה ראשונה מורה על חכמה ובינה יו"ד השני מורה על יו"ד של שם שדי שהוא ו' זעירא שמופיע לה' אחרונה. עוד טומאתו

בו עד שיצרפו ה' יתברך בעולם העליון מצד ה' יתברך ואז ישוב למדריגת ישראל. מה שאין כן אחר כך דמיירי במדריגה קטנה מישראל וזה שנאמר ואיש שהוא מדריגה קטנה מאדם אשר יטמא וגו' ונכרתה הנפש ההוא תיבת ההוא פירוש כנ"ל מתוך הקהל מכלל ישראל. וכתיב מתוך הקהל שמורה על פנימיות כנסת ישראל שה' יתברך שוכן בתוך בני ישראל ואף כשהן טמאין שכינה שויה ביניהם כמו שאמרו בספרי (מסעי ג) כי את מקדש ה' טמא וגו' טמא הוא והוא יצטרך בירורין אחרים שיש לה' יתברך על ידי גיהנם וגלגולים שלא ידח מתוך קהל ישראל שיש להם חלק לעולם הבא:

ע. א. א. א. א.

5

[יב] הנוגע במת לכל נפש אדם וגו' הוא יתחטא בו וגו'. לכאורה תיבת הוא מיותר. ואחר כך כתיב כל הנוגע במת בנפש האדם אשר ימות. מהו הלשון אשר ימות הוה ליה למימר אשר מת. גם לכאורה הפסוק מן כל הנוגע עד ולא יתחטא מיותר דהיה יכול להתחיל את משכן וגו' דהא הפסוק קאי על הטמא מת שלא נטהר במי חטאת הנאמר מקודם. אך מקודם קאי הפסוק הנוגע במת לכל נפש אדם על המת גופיה שהוא יהיה מישראל שנקראו אדם וכמו שאמרו (במכות ס"א) אתם קרוים אדם וכו' מה שאין כן בנוגע במת נכרי אינו מטמא לרבי שמעון בן יוחאי ובכל מקום מספר שבע מורה על שבע המדות. וזה שנאמר הוא יתחטא בו ביום השלישי יום השלישי הוא מדה השלישית שהוא תפארת בחינת קודשא בריך הוא היינו שיתחטא על ידי ה' יתברך מצד אתערותא דלעילא. וזה שנאמר בלשון הוא לשון העלם מפני שבא מצד ה' יתברך וזה הוא הכנה ליום השביעי שמורה על מדת מלכות והיינו ההשתדלות מהאדם להטהר